

Paco Capellas: l'amic absent

*«...tot de cares de sants
pintades amb traç fort,
que lluiten contra el temps
a cavall de la mort.
I camins plens de pols
per on ve, indiferent,
la brisa de l'oest,
la llum del sol ponent.
El clar país. El meu.»*

(JACQUES BREL - JOAN ARGENTÉ)

Paco Capellas va ésser, per espai de més d'un quart de segle, un dels pilars bàsics de la cobla-orquestra «La Principal de la Bisbal». Instrumentista de trompeta de condicions excepcionals, contribuí amb les seves dots interpretatives i el seu esforç constant a mantenir i fins i tot incrementar el prestigi de la formació bisbalenca, tant a les audicions de sardanes i aplecs, com als concerts i les sessions de ballables. La seva presència als rengles de «La Principal» constituí un fet importantíssim per a la història d'aquesta gloriosa formació, car al costat d'unes facultats gairebé increïbles i un so privilegiat, sabé situar la seva cura, la seva sensibilitat i la seva nitidesa en l'emissió del so. Fou un intèrpret dotat d'un talent singular, talent que el féu apte per a traduir-nos tota la bellesa i tota l'emotivitat d'aquells passatges musicals que arriben directament al cor. Qualsevol tema, per incidental que fos, interpretat per la trompeta prodigiosa d'en Paco Capellas assolía unes dimensions insospitades.

Aquest va ser, al meu entendre, el seu gran mèrit: la capacitat per a sublimar les coses sense desvirtuar-les, fent-les de manera aparentment normal, sense forçar mai la nota, amb espontaneïtat i amb una màxima elegància.

Per això el nom d'en Paco Capellas ha constituït una mena de punt i apart dins l'àmbit de les cobles-orquestres. Músics com ell en trobaríem molt pocs i potser cap que hagués sabut agermanar tan intensament aquelles tres facetes tan importants: capacitat interpretativa, talent musical i amor envers el seu ofici.

Mogut per aquest afecte va ser capaç de superar l'obstacle duríssim que sorgí quan s'adonà que el seu llavi privilegiat podia plantejar-li al-